

Sarı Yeleklilerin Münakaşası ve Bu Düzeni Devirmenin Gerekliliği

04.04.2019 • Güncel Müdahaleler • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Bu yazı Bob Avakian'ın mimarı olduğu yeni komünizmin Fransa'daki takipçileri tarafından <https://nouveaucommunismefrance.wordpress.com> web sitesinde yayınlanmıştır. Türkçe çevirisi yeni komünizm taraftarları tarafından geręekleřtirilmiřtir.

Sarı Yeleklilerin başlatmış olduğu mücadele üç ayı çoktan devirdi ve bir çok toplumsal sorunu, demokrasiyi tartışma konusu haline getirdi. Hali hazırdaki krizin tanımlamasını bu ereve de ele alacağız.

Sarı Yelekliler, farklı ekonomik katmanlardan, coğrafyalardan ve politik çevrelerden gelen insanlarla Fransa'da sosyal barış içerisinde bir kırılma yaratarak, çok nadiren meydana gelen siyasi istikrasızlığı sağladılar. Sarı yelekliler, diğer yeni çıkmış sosyal hareketlerle keşişti; özellikle polis şiddetinin devlet tarafından bonkörce savunulması sonrasında, Avrupalı olmayan yabancı öğrencilere yönelik okul harçlarının aşırı zamlanmasını (buna ek olarak, milliyetçiliği yükseltmek için sınıflarda Fransız ve Avrupa Birliği bayrakları ile Marseillaise'in asılmasını da akılda tutmak gerekir) protesto eden gençlerin ve öğrencilerin desteğini aldı.

Sarı Yelekliler kendilerine diz çöktürmeye çalışan sistem karşısında, bütün ülke genelinde etkileyici sokak gösterileri ve kavşak blokajlarıyla cevap vererek, Fransa'nın eşitsiz ekonomik oyununda karılan kartları yeniden dağıtmak istemekteler. "Ayın sonunu getiremememe" sıkıntıları ve gündelik hayat şartlarının ağırlığı orta sınıfın eşişli katmanlarından gelenleri meydana döktü. Fransa gibi zengin bir ülkede yaşayınca, "daha fazlasını hak ettiğini" dile getirmek ve istemek sıradan bir durumdur.

Kapitalist-emperyalist sistem ekonomik ve politik bir kriz ile yüz yüze. Macron'un ve onun siyasi sınıfının reformları, kendi finansal yapısını işletebilmek için ileri sürdüğü önlemler, orta sınıfın alt tabakalarından olanlar üzerinde daha fazla iktisadi baskı yaratıyor. Sarı Yeleklilerin duyduğu Macron ve hükümetinin "zenginlerin" çıkarlarını temsil ediyor şeklindeki hissiyat oldukça haklıdır ve bu Sarı Yeleklileri (SY) bir noktaya karşı birleştirmektedir: Yasal reformlar empoze edilmeden önce "kendilerine danışılmasını" talep etmektedirler çünkü 1) kendi ihtiyaçları meşrudur 2) Fransa bir demokrasidir ve Fransızlar da bunun parçasıdır.

Bu hareketin temel problemi, harekete katılan insanların ezici bir çoğunlu bu sistemin doğasına ve onu temsil eden devlete karşı cephe almaktansa, onun sadece kötü sonuçlarının bir bölümüne itiraz etmesidir.

Köhnemiş ve Miadı Dolmuş Bir Sistem Ancak Halen Saldırgan ve Bir O Kadar da Cani

Hükümet "halk" için çalışır fikrinin sınıf içeriği olmadığına gözümüzün açık olması gerekir. Bir sınıf olarak burjuvazi kendi sınıfının amaçlarını gözetir, kapitalist-emperyalizmin büyümesini garantiler ve diğer yırtıcı-ülkelerle olan acımasız savaşında Fransa'nın yerini sağlamlaştırmak için çabalar ve gerektiğinde diğerlerini yutar.

Fransa'da ki orta sınıfların görece farklı (lakin gerçek olan) çeşitli sosyal ekonomik statülerinden daha da önemlisi, kapitalist-emperyalizm genel bir asalak sistem olduğudur. Bu sistem başka ulusların emekleri ve yer altı kaynaklarının talan edilmesi, domine edilmesi ve sömürülmesiyle beslenir ve göbek salar. Bu şu anlama gelir; Fransa'da birikmiş (ve diğer tüm emperyalist ülkelerde) tüm bu zenginlik, bu topraklar üzerinde yaşayan tüm insanlar için iyi bir yaşam seviyesi sunmaktadır ve bu sosyal ilişkilerin büyük bir kısmı dünya halklarının zenginliklerinden gaspedilen örgütlenme tarafından biçimlenmektedir. Bu emperyalist dinamiklerin kurbanları, yıkıcı sonuçları, yemek dahi bulamayan insanlar, insanlık dışı baskıcı yaşam şartları, Batı'yla hiç karşılaştırılmaz alt yapısı sorunlarından dolayı doğan ölümler, gezegenin büyük bir kısmı tarafından bilinmektedir; Fransa'nın bu yaşananlara yönelik büyük sorumluluğu vardır ve bugün aldığı pozisyon daha fazla ve farklı kısımların işlenmesi içindir.

İtirazı açığa çıkaran bu reformlar, Fransa'nın uluslararası ölçekte sadece daha fazla rekabetçi olması için değil, aynı zamanda askeri etkinlik çemberini genişletmeyi de hedeflemektedir. Bu iki eksen emperyalistler için birbirinden ayrı görülemez. Güleryüzlü kravatlı caniler öyle bir sistemi yönetmektedirler ki, soğuk kanlılıkla siyasi ve iktisadi kazançlarını hesaplarlar, ister Yemen olsun ister başka ülkelerde vicdansızca silah satışları üzerinde etkide bulunsunlar. Fransız emperyalistleri Afrika ülkelerindeki eski sömürgeleri üzerinde mümkün mertebe kontrol etmeye iten şey, rakiplerinin de aynı şeyleri yapmasını engelleme zorunluluğudur. Ortadoğu'da konumlanma arzuları kendi jeostratejik çıkarlarını korumaya koyulmadır. Ve şimdi Fransa (ve birçok emperyalist ülkenin) katkıda bulunduğu, yoksullaşan, talan edilen ve kanlı ölüm sahnelerine dönüşen bu ülkelere gelen mültecilere karşı yasalar çıkartıyor; ve bilinmelidir ki insanlar hayatta kalabilmek için Kale Avrupasına geliyorlar, daha fazla kontrol altında tutulmak için değil!

Fransa'da sistematik olarak ezilip un ufak edilen ve marjinalize edilen ve "tali/kıyı"olarak nitelendirilen halk kitleleri, Sarı Yeleklilerin neler hissettiğini iyi anlamakla birlikte neredeyse büyük bir çoğunluğu bu harekete katılmamayı yeğlediler. Bu insanların büyük bir çoğunluğu göçmenlerden, kağıtsızlardan, banliyölerin öfkeliilerden oluşmaktadır. Bu insanlar uzun yıllar boyunca işsizlikle yüz yüze bırakıldılar ve belirli bir yaştan sonra, emeklilikle esnek işçilik arasında sıkışıp kaldılar. Siyasi sınıf bu sosyal tabakaları pek de umursamaz ve göçmenlerin-siyahi gençlerin polis tarafından katledilmelerine yönelik isyanlarına, kötü lojmanlarda yaşamaları sonrasında Marsilya'daki gibi gerçekleşen "kazalarda" ölüme mahkum edilmelerine, cinsel tacizlere uğramalarına ve günlük hayatta yaşadıkları diğer birçok aşağılayıcı durumlara çok fazla kulak asmazlar.

Devlet ve Siyasi Kriz: Demokratik Cumhuriyet "Milli Münazara" Temelinde Pençelerini Gösteriyor

Sarı yelekliler hareketinin ortaya çıkması, liberal demokrasinin ve onun siyasi temsilcilerinin karşı karşıya olduğu krizin üzerindeki peçeyi araladı. Macron, Fransa'nın -ve aynı zamanda burjuva siyasetinin şefi olarak kendi- pozisyonunu güçlendirmek için büyük gayret göstermektedir. Bu gayretler, ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrası kurulan yönetim

biçiminin eskidiğine ve emperyalizmin artık buna ihtiyacı olmadığına ilişkin çatışmaya yöneliktir. Macron kendisinden önce başlayan süreci ve burjuva demokrasinin omurgasını savunmak üzere kurulmuş eski Avrupa Birliği ittifakını muhafaza etmek için bu durumu, sosyal demokrasinin üstünde görmektedir.

“Düşünülemez” sıfatının son zamanlarda hafifletildiği diğer “çare” -yani faşistler- ise, Fransız hakim sınıfları içinde artan şekilde örgütlü bir azınlığın yükselişi durumudur. Faşist rejimleri açıkça takip eden Avrupa’da ve dünyanın geri kalanında Trump/Pence’in rejimlerini konsolidasyon çalışmalarıyla birlikte bu siyasi durum hız kazanmıştır. Avrupa’daki gelişmeleri anlamak için Almanya’da AfD’nin, İtalya’da Salvini’nin, Macaristan’da Orban’ın, Avursturya’da Kurz’un ve diğerlerinin yükselişine bakmak kafidir.

Le Pen etrafından kenetlenmiş faşist güçler, Fransa’da kökleri eskiye dayalı siyasi bir partinin ve sosyal tabanının avantajını da kullanarak, Macron’un düştüğü güçlüklerden yararlanarak, insanları faşist programları etrafında toplamak istemektedirler. Gerçek bir tehlike mevcut; SY’lerin daha keskin kıldığı siyasi krizden yalnızca Avrupa’daki faşistler değil, burjuvazinin diğer kanadı da yararlanmaktadır. Siyasi saha çok çelişkili, kendi varlık nedeni olan çelişkiler, kendi varlığını da aynı zamanda tehlikeye sokmaktadır. Ve tüm bu yaşananlar Avrupa’daki sağa kayışın Fransız toplumu üzerinde büyük etkisinin bulunduğu bir bağlamda gerçekleşmektedir; buna önemli bir örnek olarak Suriye’den ve diğer bölgelerden Avrupa’ya gelen mültecilere yönelik başlatılan yabancı düşmanlığının bir zehir gibi tüm yabancılara yönelik yayılması gösterilebilir.

Fransız hakim sınıfları arasında, krize dair çarenin ne olacağına dair bölünmeye rağmen, bu farklı biçimlerin, kökeni her ne olursa olsun Fransa’da yaşayan insanlar için aynı sınıf diktatörlüğünü temsil ettiği açıktır. Bunu mukayese etmenin hiç de sıradan bir şey olmadığı kesindir; ulusal sınırların güvenliğini almak üzere Avrupa’da, göçmenlere verilen cevaplarda, Macron’un temsil ettiği liberallerle diğer faşist partilerin neler söylediklerine bir bakın. Orban ve Salvini, göçmenleri kapı dışında tutmak için ırkçı söylemler altında saldırgan politika gütmekteler. Macron hükümeti ise Calais’de bulunan göçmen kamplarını yerle bir ederek yeni anti-göçmen yasalarıyla göçmenlik çelişkisini Fransa’ya gelmeden kontrol altına alma ve

“caydırma” yöntemini izlemekte, göçmen gemilerinin Fransız limanlarına yanaşmasını yasaklamakta ve göçmenlere yardımcı olanları -Bayonne belediyesinde olduğu gibi- hedef göstermektedir. Macron, faşist meslektaşlarıyla tali farklılıkları olmasına rağmen, bunların hepsi göçmenlik hususunda ultra-gerici bir Avrupa politikasına dair kamuoyu düşüncesi oluşturulmasını hazırlamaktadırlar.

Burjuva demokratik liberal cumhuriyetin zora düştüğü yerde burjuvazi, Macron’un etrafında safları sıklaştırıyor. Şüphesiz kendi sınıf diktatörlüklerini sürdürebilmeleri için bir takım baskıcı ve sert önlemler alacaklar; ve bu burjuva diktatörlükleri bunları yaparken illa ki faşizme ihtiyaç duymaz. Sarı Yelekliler hareketi esnasında, hakim sınıf sözcüleri “cumhuriyetin kurum ve değerlerine” saygısızlık ve hiçe sayma da bulunduklarını suçlayarak, göstericiler arasında yaşanan yaralanmaların nedenini, polisin sert ve tehlikeli yöntemleri değil de, eylemcilerin yüzünden gerçekleştiğini ileri sürdüler. Polis, simültane sokak eylemlerine karşı çok sayıda çembere alma – etkisizleştirme stratejisi geliştirdi ve binlerce göstericiyi göz altına aldı, bu kişilerin pek çoğuna “şiddet” gerekçesiyle mahkumiyet verdi. Burjuvazi, *Castener yasası* çıkararak gösterileri rahatlıkla yasaklama hakkını elde etti.

Politik ve İdeolojik Planda Sarı Yeleklilerin Kaygan Zemini

Sarı Yelekliler, sisteme karşı edindikleri bilinçle çok çelişkili ve sınırlı bir hareketi inşa etmektedirler, onların çıkış nedeni olan kökene dair umuttur; burjuvazinin daha demokratik ve temsili bir model için onarıma gidebileceğini düşünmektedirler.

Aynı şeyin parçası olarak, köklü dönüşümün mümkün olduğu şeklindeki bir ilüzyonun liberal burjuvazinin çemberi içerisinde düşünme biçimidir. Sarı yeleklilerin görmezden geldiği ve reddettiği birinci temel nokta; demokrasi diktatörlüğün bir formudur, bu kapitalizm koşullarında ve yönetici kapitalist sınıfın hakimiyeti altında -salt ekonomik olmayan, aynı zamanda sosyal, politik, kültürel ve fikirler alanında da hakimiyettir- bir demokrasidir. Bu sadece, bir sınıfın siyasi iktidarın tekelinde olup diğerlerini saf dışı bıraktığı bir iktidardır -bu konu da daha fazla bilgi almak için Bob Avakian’ın son çalışması *Atılımlar*’ı okuyunuz-. Avakian, sistemin maddi temeli ile bugün bu burjuva liberal demokrasi arasındaki ilişkiyi sade bir şekilde anlatmaktadır.

Bir diğ er açıdan, Sarı Yelekliler faşistlerin me rula tırılması etkisini küçümsediler, insanları kucaklayan sosyal dokunun altında, kapitalizmin yol açtığı birden fazla sosyal çelişkinin vuku bulunduğunu görmezden gelme eğiliminde oldular ve yalnızca yaşadıkları ekonomik sıkıntıları dile getirdiler. Ve bundan dolaydır ki, bu hareket sürekli olarak seksizm, ırkçılık ve birebir sistemin polis şiddetine maruz kalmış ve bunlar tarafından marjinalize edilmiş insanlara eri emedi ve bu kesimleri harekete geçiremedi.

Ne mutlu ki, Sarı Yelekliler eylemlerine katılan insanların hatırı sayılır kısmı, doğrudan kutsal Fransız olmak ya da “Fransa’nın çıkarları” safsatasıyla yakınmalarını ifade etmediler. Ama bu saha bu duyguların güçlendirilmesi için oldukça elverişli; bir çok döviz de bunlar mütevazı bir şekilde kendisini gösterdi; mavi beyaz kırmızı bayraklar oldukça yoğunlukta ydı -ve bu sadece faşistler tarafından kullanılmadı, ilericilerin yoğunlukta olduğu şehirlerde de bir çok insan tarafından kullanıldı. Eylemciler arasında bu durumun endişe konusu dahi olmadığı g zlenilmekte ve bunlar *“hareketin birliğini”* *“ben hemfikir olmasam da bu onların hakkı”*  eklindeki argümanıyla muhafaza edilmektedir.  ovenizm, biz ister farkında olalım isterse olmayalım, hakim burjuvazinin önderlik ettiği sistemi güçlendirmektedir. Diğer bir tehlike ise faşist fikirlerden etkilenmeye kendini teslim etme olarak gözükmektedir; *“Fransa, Fransızlar için”*, *“kendimizi ‘sosyal yardımları  alıp  ırpanlara’ karşı koruyalım”*, *“safları kendi aramızda sıkla tıralım”* (Trump, Orban ve diğerlerinin de söylediği gibi neden sadece “beyaz Fransızlar” arasında olmasın ki!) ve *“Le Pen o kadar da aşırı değil”* gibi...

Diğer bir cephede ise Melon onist (Jean Luc M lenchon taraftarları) biçimlerin yaptığı, sadece Le Pen gibi seçimler planı üzerinde istifade etmekle kalmıyor, mavi beyaz kırmızı renkleri kendisine don biçerek, alternatif olmayan bir “sol” tanımlamasıyla, kapitalizm belki de insanile ebilir ve yol açtığı negatif sonuçlar -en azından bazıları- “gerçek reformlarla iyile ebilir” şeklindeki illüzyonları beslemektedir; sistemin gerçek doğasını ve onun gerektirdiği gerçek c z m  -yani onu ala a ı etmek için, bambaşka bir toplum için gerçek bir devrimi açıkça ifade etme sorumluluğu yerine, vatandaşlık statüsünün düzenlenmesinden hoşnut olmayı ve bunu burjuvazinin hükmü altında    tlemeyi halka reva görmektedirler. Bu temelde yol almak ve bunda ısrarcı olmak halka yalanlarla gitmektir.

Sarı yelekliler reformlara ve yeni vergilere karşı haftalardır gerçekleştirdikleri eylemlerde devletin “önemli konularda vatandaşın kararını” dışlama küstahlığına karşı çok öfkeli. Buna karşı burjuvazinin misillemesi ise, gaz ve ses bombaları, milleti coptan geçirme eşliğinde, “eylemlerin yerine” “cumhuriyetçi belediye başkanlarıyla” ulusal münazarayı koymak istiyorlar. Sarı Yelekliler bu münazaraları haklı olarak hakir gördüler, çünkü bu Macron’un seçim kampanyasını güçlendirmek üzere, burjuva demokrasisinin oynadığı rolün yine Macron tarafından harekete geçirilmesiydi.

Gerçek Bir Devrim Hareketinin İnşası İçin

Başka yerlerde de olduğu gibi Fransa’da radikal ve farklı bir gelecek için emperyalizmden kopmak, tüm baskıcı ve sömürücü ilişkileri, tüm miadı dolmuş sosyal ilişkileri, insanları devamlı aynı boyunduruk içerisine çeken düşünce biçimlerini ve ahlakı yaratan bu kapitalist toplumu, temelden farklı ve radikal bir toplumu inşa etmek için yerle bir etmek gerekir. Bugün toplumun dinamiklerini devrim lehine dönüştürebilmek için geliştirilmiş bir görüş ve strateji ve bunun ortaya çıkardığı bir önderlik, ve bilimsel bir zemine oturtulmuş yöntem mevcuttur. Bob Avakian tarafından inşa edilmiş yeni komünizmin Fransa’daki çeşitli sosyal problemleri sorgulayan, mevcut kurulu baskıcı düzenin yerine başka bir alternatifi mümkünatını ortaya koymak isteyenler tarafından ivedilikle kuşanılması gerekmektedir; çünkü bir bütün olarak insanlığın kurtuluşunu sağlamak ve toplumun dönüştürülmesine katkıda bulunmak için gerçek vaziyeğin anlaşılması ancak bu temel analiz ile sağlanabilir. Ancak böylesi bir mücadeleye umutlarımızı, devrimci ruh ve enerjimizi adamalıyız.